

Mezőtúr, 1920. október 30. – Keszthely, (más forrás szerint Zalaszentő) 1996. január 17.

Apja műszerész kisiparos volt, majd 1945 után a Magyar Postánál dolgozott. Szülővárosában érettségizett, 1939-ben beiratkozott a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemre. A Bolyai Kollégium tagjaként 1940-ben a Táj- és Népkutató Intézet szervezésében részt vett a derzstomaji falukutatáson. Bekapcsolódott az antifasiszta mozgalomba, szervező- és felvilágosító munkát végzett az egyetemisták között. Részt vett az 1941. október 6-i és a november 1-jei a Batthyány-örökmécsesnél és a Kossuth-mauzóleumnál tartott koszorúzások előkészítésében, közreműködött a Magyar Történelmi Emlékbizottság irodájának a munkájában. A Petőfi-szobor 1942. március 15-i megkoszorúzása után előállították. A Bolyai Kollégium szeniorjaként egyik fő előkészítője a kollégium önálló intézménnyé alakításának Györfy Kollégium néven; 1942. februárban igazgatóhelyettes-alelnökké, 1942 szeptemberében szeniorrá választották. 1943 elején a Szabad Szó hetilap levelezési rovatának szerkesztője, majd a BM Szociális Felügyelőségén dolgozott. 1943 nyarán tagja az Ifjúsági Ankétbizottságnak, ezért szeptember 11. és december 4. között rendőrségi őrizetbe került. Egyetemi tanulmányait megszakította, félillegálisban, 1944. március 19. után teljes illegálisban élt. A Békepárt röpcéduláit sokszorosította, 1944 augusztusától az illegális egyetemista mozgalom újjászervezését irányította, kisebb fegyveres akciókat hajtottak végre. 1944. november elején közreműködésével alakították meg a Magyar Diákok Szabadságfrontját, majd a Magyar Ifjúság Szabadságfrontját. Ő képviselte az ifjúsági szervezeteket a Magyar Nemzeti Felkelés Felszabadító Bizottságában. 1945 februárjában a Magyar Demokratikus Ifjúsági Szövetség sajtó-osztálya vezetője, majd március 20-ától miniszteri biztos a földreform Szatmár-Beregi, majd Vas vármegyei végrehajtásában. 1945. július 25-én az egész országra kiterjedő felhatalmazása alapján megbízták a földreform elhúzóadásának felszámolásával. 1945 augusztusától 1947 májusáig a Szabad Föld felelős szerkesztője volt. Az 1945. november 4-i választásokon a Jász-Nagykun-Szolnok vármegyei választókerületből került a törvényhozásba. 1946. augusztus 30-án a Népi Kollégiumok Országos Szövetsége társadalmi elnökké választották, 1947 nyarától a Nékosz függetlenített elnöke, 1948 októberétől főtitkára. 1949 februárjában kinevezték a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium keretében működő Országos Diákjóléti és Kollégiumi Hivatal vezetőjévé. 1949. novemberben beiskolázták az MDP kétéves pártfőiskolájára, de tanulmányait megszakították azzal a váddal, hogy az ODKH működésében politikai és gazdasági hibákat találtak. 1950. januárban párbüntetést kapott, majd marósként dolgozott a Láng Gépgyárban. 1951. februárban Nagy Imre kezdeményezésére a Magyar Agrártudományi Egyetemre került adjunktusnak, nagyüzemi agrárgazdaságtant tanított. 1954. július 1956 között a Társadalmi Szemle közgazdasági rovatának vezetője volt. 1956. október 27-étől november 1-jéig a Nagy Imre-kormány begyűjtési minisztere. Október 30-án a Minisztertanács elfogadta két nappal korábbi javaslatát a kötelező begyűjtési rendszer megszüntetéséről. Részt vett a forradalom utóvédharcaiban. 1956. november 10-étől tagja volt az MSZMP Ideiglenes Központi Bizottságának, a december 2-5-i ülésen Nagy Imre mellett szólalt fel, a KB határozata ellen szavazott. 1957. június 22-én politikai okok miatt felmentették ideiglenes központi bizottsági tagsága alól. 1956-os tevékenységéért 1959-ben szigorú megrovás párbüntetést kapott. 1957-1958-ban az MSZMP Agrártudományi Bizottságának volt

a tagja, az 1957-es agrártézisek egy részét ő fogalmazta meg. 1957. március 1-jétől az MTA Közgazdaság-tudományi Intézetének munkatársa, majd főmunkatársa, 1962-ben a közgazdaság-tudomány kandidátusa lett. 1965-től a Szövetkezetek Országos Szövetsége alá tartozó Szövetkezeti Kutató- és Dokumentációs Iroda, majd 1968-tól az ebből kifejlődött Szövetkezeti Kutatóintézet igazgatója 1985. évi nyugdíjazásáig. 1968-tól a Szövetkezeti Tudományos Tanács elnökeként támogatta a szövetkezeti kérdésnek a társadalomtudományi kutatásokban való vizsgálatát.